

LYRICUS BESZÉLGETÉSEK IV

Kapcsolat az Univerzummal.

T: Tehát elhatároztad, hogy elhívod a Teljesség Navigátort. Döntöttél már, hogy hogyan?

D: Ezért akartam Önnel találkozni. Reméltem, hogy tud valamit tanácsolni a technikát, vagy módszert illetően.

T: Ha meg tudnám tenni, nem válna itt minden idejétmúlttá? Nem ütne-e vissza rád az összes tanítás? Nem válna az emberekhez fűződő minden kapcsolatod az önmegismerés egzisztenciális eszközévé?

D: Nem értem.

T: Létrehoztad a belső és külső tudást, akár egy hidat, a középrész nélkül. És ez a hiányzó rész az a tapasztalat, mely bizonyossá teszi, hogy a két rész valóban találkozik; hogy van összefüggés ezen világok között; hogy a híd betölti rendeltetését. Igen?

D: Igen.

T: Ha megtaláltad ezt a középső részt, a híd felépül, és te akadálytalanul, és függetlenül közlekedhetsz a belső és külső világ között. Ekkor már szeretnél másokat is megtanítani, hogyan építsék fel hídjaikat, igaz?

D: Pontosan.

T: Gondolod, hogy bármelyik tanító, aki élt a földön, és megépítette ezt a hidat, nem osztotta meg másokkal?

D: Nem.

T: Akkor mi az a technika, amiről beszélsz? Olyan jól el van rejtve, hogy senki a világon nem tudja egy érzékelhető módszerré formálni?

D: Azt akarja mondani, hogy még senki sem készítette el azt a hidat?

T: Nem. Azt mondom, hogy még senki sem akarta megépíteni.

D: Akkor miért foglalkoztat engem annyira ez a kérdés?

T: Mert azt hiszed, hogy a híd megépíthető feleletek, és tapasztalatszerzés révén.

D: És nem?

T: Annyira lehet megépíteni, mint egy olyat, amely meg van már építve.

D: Ezt hogy érti?

T: Meg tudod alkotni ezt a követ? (Egy szikladarabot vettem fel a földről)

D: Azt kérdezi, hogy tudnék-e egy ugyanilyet építeni?

T: Nem, erre a kődarabra gondolok.

D: Nem, mert ez már készen van.

T: Ahogy a híd is.

D: Értem, de ha soha nem érzékelem, mi hasznom belőle?

T: Az tőled függ.

D: Pontosan miképpen?

T: Jobban látod azt, ami jelen van, mint azt, ami hiányzik?

D: Nem tudom.... nem értem, hogy mire céloz.

T: Van tudásod, és tananyagod. Van intuíciód, és gyors felfogóképességed. Rendelkezel kezdeményező készséggel, és ravaszsággal. Van kitartásod, és erős akaratod. Mindezek nem fontosabbak neked, mint a Teljesség Navigátor tudatos élménye?

D: Úgy gondolom, hogy a Teljesség Navigátor élménye minden egyebet felülmúlik majd, vagy a megfelelő sorba rendezi őket, és ezután jobb emberré, jobb tanítóvá válhatok.

T: De ha nem tudsz megépíteni valamit, hogyan taníthatod azt másoknak?

D: Azt mondta, hogy már rendelkezem ezzel a képességgel, ahogy más is; csak éppen nem tudunk róla. Elméletileg tudom, de úgy tűnik, hogy némelyek a gyakorlatban is átélik ezt az élményt.

T: Még ebben a pillanatban is átéled, ahogy én is.

D: Igen, de ön valószínűleg tudatában van, míg én nem.

T: Nem, én jelenleg csak kettőnk beszélgetésének vagyok a tudatában. Mindig csak annak, amire éppen a figyelmemet irányítom. A Teljesség Navigátorra nem tudom irányítani a figyelmemet, mivel az egy olyan energia-frekvencián létezik, mely ennek a testnek és értelemnek felfoghatatlan.

D: Tehát a Teljesség Navigátor, ill. az emberi lélek láthatatlan érzékeink számára, bármit is csináljunk? Nincs olyan technika, mellyel elérhetnénk, hogy egymásra hangolódjunk?

T: Igy van.

D: Tehát hiába próbálkozom?

T: A törekvésed természetes, és megalapozott; csak nem abban a formában fogod megélni, ahogyan most reméled.

D: Akkor miért érzem, hogy valami nagyon fontos hiányzik? Miért motoszkál bennem az a gondolat, hogy a megválaszolatlan kérdéseim tartanak vissza attól, hogy a helyes útra lépjek?

T: Ahogy már mondtam, azért fordul a figyelmed arra, ami hiányzik, mert behívtad világodba a lehetetlent, és idealizáltad azt, amit előtted mások úgy éltek át, hogy megosztották másokkal a tudásukat. Azt hiszed, hogy a nagy tudást csak az emberi lélek által lakott ismeretlen, rejtett világok átélése révén szerezheted meg, és enélkül képtelen lennél ígéretedet teljesíteni.

D: De a nagy tanítók közül sokan osztoztak a belső világok és dimenziók látomásán, melynek a Teljesség Navigátor is része. Ha nem tudom ezeket a dolgokat én is felfedezni, hogyan remélhetném, hogy kiterjeszthetem jelenlegi, időben korlátolt tudatosságomat?

T: Megosztok veled egy titkot. Nem annyira jókedvemből, mint kötelességérzetből. A más dimenziókról szóló történetek mind álmokból táplálkoztak. A misztikusok, szentek, és még az emberiség legnagyobb tanítói is ugyanolyan behatárolt nézőpontot lehetővé fizikai testben éltek, mint te, vagy én. A nem egyszer látványos elbeszélések más dimenziókról és életterekről tulajdonképpen szubjektív, nem megismételhető „éber álmokon” alapultak, melyeket később mint valós, és ragyogó világoknak ábrázoltak.

D: Ezek a misztikus történetek mind kitalációk?

T: Némelyik igen. Mások meg az éber álmok félremagyarázásai. Megint mások az eljövendő Multiverzum dimenzió felüli világaival való találkozásokon alapulnak. Egyik-másik bolygón kívüli lényekkel való találkozás eredménye. Olyan is van, mely megfontolt csalás. Arra akarok rámutatni, hogy azok, akik a leghangosabban hirdetik az emberi lélekről, és annak világairól szerzett tudásukat, gyakran inkább a saját dicsőségüket helyezik előtérbe, mint a valós tényeket.

D: Kell néhány perc, míg mindezt megemészttem. Ön kétségbe vonja olyan tanítók szavahihetőségét, akik iránt a legnagyobb tiszteletet érzem.

T: Mondtam, hogy nem okoz örömet, hogy ilyeneket kell mondanom. Az sem áll szándékomban, hogy bárkit hiteltelenítsek. Megpróbálom másképp elmagyarázni. Ha felfedeznék egy területet a földön, ahol még senki sem volt, és készítenék erről egy térképet, akkor mindenkinek, aki tud térképet olvasni, el tudnám magyarázni, hogy hogyan tud odatalálni. Személyesen is oda tudnám vezetni az embereket.

Miért nincsenek térképek a belső világokról? És mielőtt válaszolnál, jusson eszedbe, hogy vannak ugyan térképek, de méretekben és fokozatokban nem egyértelműek, és így nem ugyanarról a belső földrajzról beszélnek.

D: Egyetértek abban, hogy a multiverzum szerkezetében vannak össze nem illő részek, de ez nem jelenti azt, hogy nem is léteznek.

T: Nem arról van szó, hogy nem léteznek. Nincs térkép. Ezeknek a világoknak nincsenek kartográfusai, mivel kiterjedésükben ezek végtelenek. Hogyan tudnák térképen ábrázolni az Első Forrás beláthatatlanságát? Papírral és tollal? Hogyan redukálnád le közös Teremtőnk rendkívüli látásmódját szavakra és eljárásokra?

D: Azt mondja ezzel, hogy teljességgel lehetetlen lényem belső világait átélnem?

T: A legjobb tanárok lehetők tartják, és ugyanakkor úgy gondolják, hogy az állandóan jelen van életünkben. A jelenség bűvöletét felváltja az emberi szellem valódi lényének az a képessége, hogy átsugárzik külső megjelenésen, szavakon, tetten, érintetlenül megőrizve saját egyedülálló személyiségét.

D: Hogyan fejlődik akkor a tudatosság, egyik generáció sem mond semmi újat a belső világokról? Vagy ami még rosszabb, csak növeli a zavart, mely belső világunk működését illeti.

T: Ahogy már mondtam, a híd, vagy tudatosság, ebben az esetben készen van. Nem

lehet fejleszteni, javítani, vagy kiterjeszteni. Az egy sokrétű tudatosság, mely annyira haladja meg az emberi értelmet, amennyire az univerzum határai a Földet. Ami fejlődést igényel, az ennek a tudatosságnak a felismerése, és mint az irány-mutatás és ihlet forrásának alkalmazása, igényel oktatást.

D: Pontosan ide akartam kilyukadni. Pontosan ezt akarom tanítani, de ha magamnak sincs erről a szuper-tudatosságról tapasztalatom, hogyan segíthetnék másoknak ezt az elismerést kifejleszteni?

T: Olyat akarsz átélni, mely nem tapasztalható meg, ahelyett, hogy közölnéd az univerzummal, hogy mit akarsz értékelni.

D: Nem értem.

T: Az univerzum a szándékaidra válaszol, nem a kérdéseidre, reményeidre, vagy az imáidra. Ha úgy határozod meg a jövődet, hogy tájékozottod az univerzumot, hogy mi az, amit átélni és értékelni akarsz, és ezeket a gondolatokat állhatatosan fejedben tartod, az univerzum – a maga módján – megfelelő válasz fog adni. Ha viszont kérdéseket teszel fel, és imádkozol a válaszokért, az univerzum süket csendjét fogod csak érzékelni, mert nem adtál törekvéseidnek irányt.

D: A társ-teremtő folyamatról beszélsz, és ennek az alapelveit értem, de hogy jön ez ahhoz a kívánságomhoz, hogy kiterjesszem tudatosságom megértését, és ezt a jobb megértést aztán másoknak is taníthassam?

T: A kívánság nem utasítás, melynek iránya van. Ha egyszerűen csak akarsz valamit, az nem mozdíttja meg az univerzumot; legfeljebb saját személyes erődet és akarodat használja arra, hogy a célt elérje. Az imádság, ahogy az eredendően szándékolva volt, két kiegészítő célt szolgál: kifejezni, hogy a személy meghozta döntését sorsát illetően, és hálát mutatni az univerzum felé, annak kifogyhatatlan támogatásáért.

D: Abból, amit mond, azt szűröm le, hogy nem sok értelme van egy olyan direktívát küldeni az univerzum felé, hogy biztosítsa részemre a Teljesség Navigátor személyes átélését.

T: Olyan direktívát adsz, amelyet akarsz. Az univerzumnak nem kötelező válaszolni. Választásodról az univerzum megismer téged. Ezen egyszerű tett, és annak bensőséges hangja révén felfeded magad, és az univerzum ugyanilyen módon fogja válaszképpen felfedni magát.

Ha arra bírod az univerzumot, hogy részesítsen a Teljesség Navigátor átélésében, megteszi, de erre soha nem fogsz emlékezni, mert ahogy már említettem, a Tel-

jesség Navigátor jellemző rezgése felfoghatatlan az emberi érzékek és értelem számára. Nincs mód rá, hogy rögzíthesd az élményt, - az értelem a kamera, de az érzékek – a film – nincs jelen.

D: Tehát az univerzum a direktíva szerint válaszol, de mivel nem emlékszem az élményre, azt hihetem, hogy nem hallgatott meg.

T: Igen. ez igen gyakori a magasabb dimenziókat érintő direktíváknál, hasonló ahhoz, mikor érzékszervi, észlelési mulasztás történik. Ez szemrehányást szülhet, és azt a kényelmetlen érzést, hogy az univerzum közömbös, vagy éppen nem működik megfelelően, annak ellenére, hogy a legtöbbben a saját hibájuknak tudják be a kudarcot – legalábbis tudatosan. Mindazonáltal, a legtöbb tanuló tudatos értelmével ott lappang a gondolat, hogy az univerzum indifferens, vagy ami még rosszabb, célzatosan nem fogékony.

D: Hogyan tudok az univerzumra hatni? Egy erőteljes paranccsal?

T: Mindenki a saját fejlődésének a kovácsa. Ennek megfelelően saját maguknak kell egyedi útjuk prioritásait és irányvonalát megteremteni. Folyamodhatnak könyvekhez vagy tanítókhoz, de az t megtervezése az ő feladatuk, tekintet nélkül a külső körülményekre, mint például a vallásos hovatartozás. Ha ezt egyszer megérted és befogadod, ez lesz az alap, melyre építhetsz. Ez mindenkinek a spirituális kötelessége, és az első lépés az univerzummal való társ-teremtés felé vezető ösvényen.

A második lépés a prioritások megfelelő kijelölése. Minden irányban meghatározott sorrend van – egy rendszer, melynek keretein belül fel kell építeni a végcél, vagy végeredményt.

D: Magyarázza el, legyen szíves, hogy hogyan vonatkozik ez a spirituális kinyilatkoztatásra?

T: Mikor az a cél, hogy megismerd magadat – nem csak mint emberi lényt, hanem mint az Első Forrás szellemi szikráját, a célt le kell bontani alkotórészeire, és tanulmányozni a folyamat belső szerkezetét. Észre fogod venni az alapul szolgáló gördülékenységet és könnyedséget, mely gyors átalakulást, és alkalmazkodást biztosít. Mihelyt körvonalaztad ezt, felszólítod az univerzumot, hogy válaszoljon a tervre, egyszerűen és kitartóan meghatározva, és ami a legfontosabb, újra-meghatározva azt. Az uralkodó gondolat az agyadban az, hogy az univerzum „lehallgatja” tervedet, megváltoztatva, vagy újraszervezve anyagi, érzelmi, értelmi, és spirituális környezetet. Ez nem függ attól, hogy mennyire vagy – ahogy mondani szokták – méltó rá. Így működik, ez a természete.

D: Mi van, ha a tervem teljesen hibás, vagy átgondolatlan?

T: Valószínűleg elégedetlen, vagy csalódott leszel a bekövetkező események miatt.

D: Tudna példát mondani?

T: Ha valaki el akarja kezdeni a tanítói pályafutását, mielőtt még a megfelelő tanulmányokat befejezte volna, az univerzum pedig tanulók jelentkezésével válaszol a tervre, akkor a saját hiányos tudásukat átplántálják a diákjaikra. Ez egy nagyon gyakori példa a spirituális tanok önjelölt tanítóira.

D: Ha helyesen határozom meg a tervet, és összetevőit, nem kerülhető el az átgondolatlanság?

T: Az univerzum bizalommal figyeli minden mozdulatodat, és érzelmi viszonyulásod a tervedhez. Hogy elkerüld az átgondolatlanság veszélyét, meg kell találnod eredeti hangodat – kiválasztva a rád befolyást gyakorló hangok ezreiből – és hagyni, hogy ez a hang megtalálja és irányítsa utadat isteni mivoltod felé. Ez az a hang, és az ítélőképesség és bölcsesség mögötte, mely az univerzum védelmét biztosítja számodra.

D: De hát annyi bölcsőbb ember van nálam. Miért kellene tanáraink hangja mellett a sajátomra hallgatni?

T: Hallgatsz a tanáraidra, vagy összehasonlítod a szavaikat azzal, amit te magad igaznak tartasz?

D: Hogy őszinte legyek, összevetem szavaikat az igazságérzetemmel.

T: Tehát már a saját hangodra hallgatsz?

D: Bizonyos tekintetben igen. Mércéként használom a hangomat, összevetve tanáraink hangját a saját intuíciómmal, vagy...vagy valami hasonló képességgel. Nem azonosítom a gondolatot vagy elképzelést - csak értékelem.

T: És miért csinálod ezt? Miért játszod az értékelés és elemzés másodrangú szerepét az eredeti és teremtő gondolkozás helyett?

D: Mert tudatlan és tapasztalatlan vagyok.

T: De épp az imént értetted egyet azzal, hogy van gyakorlatod a kapott instrukciók megítélésében – hogy meg tudod állapítani egy tanítás, elv, vagy javaslat értékét, és igazságtartalmát.

D: Igen, de egy dolog az értékelés képessége, és egész más megtalálni a tudást és igazságot saját magunkban.

T: Miért?

D: Nem tudom, hogy magyarázzam el.

T: A tudást, mely átalakít, két alapvető jelenség személyes átélése révén fogod megkapni: az első Forrás hang-, és fényrezgése által.

D: Pontosan ,és ahhoz, hogy megkapjuk ezt a tapasztalati tudást a Fényt és a Hangot illetően, szakértő útmutatás kell – olyan, melyet csak a legmagasabb spirituális tanító tud megadni.

T: Értékeled a tudatosság átváltozását? Az valami olyan, melyet irányvonalként kö. zöltél az univerzummal, vagy egy tanítóra vársz, hogy kézen fogva vezessen el a Hanghoz és a Fényhez? Más szavakkal, arra vársz, hogy elemezhesd egy emberi lény útmutatásait, vagy te magad adsz direktívát az univerzumnak, hogy részesítsen ebben az élményben?

D: Azért akarom megtanulni, hogy hogyan éljem át az első Forrás Fényét és Hangját, hogy másoknak is átadhassam ezt a tudást.

T: Tehát egy emberi lényre vársz.

D: Talán az univerzum ilyen módon válaszol, hogy küld egy tanítót, aki megmutatja az utat.

T: A tanító te vagy, és az univerzum. Ti vagytok együtt az aktív, határozott, fáradhatatlan, folyamatos ösvény, mely biztosítani képes a közvetlen tapasztalatot. Nem várhatod, hogy az univerzum emberi formába öltözött hírnököket küldjön, akik kevésbé aktívak, közvetlenek, energetikusak, fogékonyak és kitartóak – ha így választottál, ha ezt a direktívát adtad.

D: Tehát aktívabb partnere kellene hogy legyenek az univerzumnak?

T: Ha hozzáteszed még a felelősségérzetet, és az elfogadó magatartást, akkor helyesen értelmezted az instrukcióimat.

D: Arra céloz, hogy tanítóknak ebben a folyamatban nincs szerepük. Nem?

T: Életutad során mindenkinek van valamilyen szerepe – beleértve a tanítókat is. Az univerzum meg fogja találni az odailló szavakat, hangokat, a megfelelő

fényt, hogy segítsen utadon, és mindez a természet, emberek, állatok, technológia, és ezek kombinációján keresztül történik. A folyamat, az univerzum és te elválaszthatatlanok vagytok, ha a direktíva helyes.

D: Tehát mindez azon múlik, hogy hogyan viszonyulok az univerzumhoz?

T: Az az egyetlen kapcsolatod, mely fogékony a gondolataidra, és szíved kívánságaira. Megadhatod az utasítást, és ő válaszolni fog.

D: Mi a kulcsa a helyes direktívának?

T: Hogy egységet és harmóniát érezzél az univerzummal. Valóban átérezni azt, hogy az univerzum átfolyik rajtad, és alakítja azt az élet-utat, melyen haladsz. Bízni ebben az életútban, tudva, hogy az nem más, mint egy társ-teremtési folyamat közted és az univerzum között, és kifejezni ezt a bizalmat kis, és nagy dolgokban egyaránt. Ha ez meg van, már csak ki kell tární szíved legmélyebb érzéseit.

D: Hogyan fogom én ezt megtanulni?

T: Hallgatnod kell a belső hangra. Nem korlátozod terjedelmében, ellentmondásosságában, határtalanságában és vidámságában. Ha lehetővé teszed, hogy ez a részed kifejezhesse magát, az érthetővé fogja tenni szíved és lelked legbenső vágyait, és ezek a vágyak azok, melyekre az univerzum legjobban rá van hangolva, hogy meghallja, és válaszoljon rájuk.

D: És imádságainkra és gondolatainkra nem válaszol az univerzum?

T: Vannak, akik azt mondják, hogy csak kérned kell bőséget, egészséget, jó kapcsolatokat, új állást, vagy bármi mást, az univerzum megadja. Az univerzumot nem érdekli az anyagi jóléted. Hogy emberi mércével mennyire vagy sikeres, az hidegen hagyja az univerzumot, az csak a társadalmi elvárásokhoz idomult értelmet, és egót érdekli.

D: De az univerzummal való közösségnek vannak azért gyakorlati aspektusai is, nem?

T: Ha a lényed legmélyéről származó legnemesebb törekvéseket támogatja az univerzum, az olyan anyagi óhajok is kielégítést nyernek, mint a jólét, a megfelelő kapcsolatok – mivel a kettő összefügg, nem gondolod?

D: De igen.

T: Mindazonáltal a formák világában a hatalmon lévők alakítják a dolgokat, és ez

a hatalom határozza meg a prosperitás fogalmát. Az univerzum ezekben nem vesz részt, az emberi hatalom fogalmazza meg ezeket, és az univerzum nem tud mit kezdeni ezekkel a meghatározásokkal.

D: Tehát ez a két dolog nem összeegyeztethető?

T: Melyik két dologra gondolsz?

D: A túlélés, és emberi jólét óhaja, és legfelső énem törekvései.

T: Alapvetően nem összeegyeztethetetlenek. Kizárólag annak a kérdése, hogy mire irányítod a figyelmedet, miben látod a prosperitást, a helyes kapcsolatokat, sikert, és így tovább. Ha arra akarsz rávenni az univerzumot, hogyhogya földi jólétet, és anyagi javakat biztosítson, abban a tudatban kell ezt tenned, hogy az univerzum közömbös ezek iránt, és valójában a kollektív tudatalattidhoz fohászkodsz, nem az univerzumhoz. Kaphatsz valami segítséget ehhez a kollektív tudatalattidtól, és a kapcsolódó pszichikai tényezőktől, de az általában nem helyettesíti a gyakorlat, állhatatosság, teremtés, fejlődés és türelem rendszerét, melynek gyümölcseit az idő hozza magával.

D: Azt hiszem, megértettem. Köszönöm a felvilágosítást.

T: Nagyon szívesen.